

» Vil USA tilslutte sig den Nye Silkevej? Et valg mellem global, videnskabelig udvikling, eller atomar Verdenskrig«

Af Helga Zepp-LaRouche

*Hovedtale ved konferencen i
San Francisco, USA,
8. juni 2016.*

*Læs rapport fra konferencen her:
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=13077>*

*Hør den engelske video her:
<https://www.youtube.com/watch?v=vcUoWGJXP-8>*

Helga Zepp-LaRouche: [begynder midt i sætning] indikation af frigivelsen af de 28 sider fra et strategisk standpunkt, og afgjort løsningen på alle disse problemer – den Nye Silkevej som et globalt udviklingsperspektiv; og ideen om, hvor let det ville være at undgå alle disse farer. Men jeg tror, at, hvis man ser på verdenssituationen – især den amerikanske offentlighed, der næsten intet véd om den; folk i Europa véd en smule mere, men hvis man sammenligner den øjeblikkelige fare for optrapning af en konfrontation mellem NATO, USA og Storbritannien, og Rusland og Kina på den anden side. Så er kendskabet til det så begrænset, at dette for mig faktisk er det mest skræmmende aspekt. Fordi dette fravær af en offentlig debat om den mulige udslettelse af hele civilisationen

kunne skyldes mange menneskers ligegyldighed, fordi de simpelthen er ligeglade, eller det kunne skyldes, at de er for bange til at tænke tanken til ende. Men manglen på en offentlig debat er det, som vi er nødt til at ændre.

Så hvad jeg agter at sige er derfor ikke blot stof til eftertanke – og jeg ønsker virkelig, at I tænker over det – men det er også tænkt som grundlag for handling. Lad mig nu begynde med den første umiddelbart foreliggende situation, som er krigsfaren. For omkring to dage siden startede militærøvelsen i Baltikum og i Polen, hvor vi har en ganske bemærkelsesværdig kombination af fire NATO-øvelser. Den mest prominente kaldes Anaconda 2016. Tredive tusind soldater fra 24 nationer, 14.000 amerikanere, 12.000 polakker, 1130 udkast af faldskærmstropper, krydsning af Vistulafloden, natangrebs-

øvelse, 35 helikoptere, 3000 køretøjer, samt flåde fartøjer. Og sammen med de tre andre militærøvelser på Balkan og i Polen. Alt i alt, så bliver det lige nu mere end 60.000 tropper på manøvre på grænsen til Rusland. Og jeg kan sige, at det er første gang siden Hitler og hans Operation Barbarossa (*invasjonen af Rusland under 2. verdenskrig, -red.*), at tropper af denne størrelsesorden koncentrerer på randen af det daværende Sovjetunionens grænser, og det er første gang siden begyndelsen af 40'erne, at dette er indtruffet.

Når så mange tropper på manøvre øver den ikke eksisterende trussel om, at Rusland skulle angribe De baltiske Lande, er faren naturligvis, at en eller anden tilfældig, utilsigtet hændelse kunne indtræffe. Og så risikerer man en optrapning og en forværring af situationen til en stor-krig, fordi varslingsstiden kun er et par minutter. *The Guardian* – en britisk avis – citerede en anonym, europæisk forsvarsattaché for at sige, at dette er et mareridts-scenario, fordi en uheldig episode kunne føre til alvorlig fare. Jeg ville ikke kalde det en uheldig episode, jeg ville sige, at det er den største provokation, der tilsigter at få Rusland til at kapitulere. Men vil Rusland kapitulere? Selvfølgelig ikke; fordi, for blot et par uger siden var der i Rumænien installationen af de ballistiske missilsystemer, som mange russiske eksperter har sagt [manglende lyd] vil fjerne det russiske atomarsenals [gengældelses]jevne. Allerede for to år siden vistes der på en konference i Moskva videoanimationer, der viste, at hele det ballistiske missilsystem, som fortsat opbygges af Obama, alene har ét formål; og det er at forberede et førstean greb mod Rusland ved at fjerne evnen til et gengældelsesangreb. Rusland har naturligvis sagt, at de ikke kan og vil acceptere, at dette ballistiske missilsystem færdiggøres ud over et vist punkt, idet det selvsagt vil være for sent, hvis Rusland ikke længere kan forsvares.

Hele det ballistiske missilforsvarssystem skulle angiveligt været rettet imod iranske missiler. Men for det første vidste alle fra begyndelsen, at dette var en løgn. Rusland har mange gange tilbudt at huse sådanne installationer i det sydlige [kan ikke høres], hvilket USA afslø. Og senest, siden P5+1 aftalen med Iran, eksisterer en sådan trussel ikke længere. Desuden har Putin mange gange anmodet Obama om en diskussion om denne trussel fra det ballistiske missilsystem, som Rusland frygter. Obama har kategorisk afvist blot at diskutere det. Så der er nu argumenter fremme om, at der kun er én forklaring på, hvorfor en sådan afvisning af at diskutere spørgsmålet er tilfældet, og det er netop, at USA forbereder et overraskelsesangreb mod Rusland.

Nu ville man normalt sige, at dette er vanvittigt, og at det ikke kan være sådan, for, hvis man bruger atomvåben, selv om folk måtte have glemt de barske lektier fra Cuba-missilkrisen, og at præsident Kennedy dengang sagde, at, hvis det kommer til atomkrig, så ville de mennesker, der døde i løbet af de første timer, være heldige i forhold til dem, der døde et par uger senere, eller som døde som en konsekvens af atomvinteren, fordi de ville få en langt mere elendig død. Tja, den lektie er blevet

glemt. Folk er ikke opmærksomme på det. Men i realiteten er NATO-doktrinen blevet ændret siden Cuba-missilkrisen og siden den strategiske konfrontation under krisen om mellemdistanceraketter i '80erne, da SS-20- og Pershing 2-raketter var rettet mod hinanden, med blot få minutters varslingsstid. På det tidspunkt var der hundreder tusinder af mennesker, der gik på gaden i Europa, og som advarede om, at hvis det kommer til atomkrig, så vil det være enden på den menneskelige civilisation.

I dag siger eksperter [uhørligt] af årsager. Én årsag er, at doktrinen om 'gensidig garanteret udslættelse' (MAD; Mutually Assured Destruction), der er ideen om, at ingen af parterne kan bruge atomvåben, fordi det vil føre til tilintetgørelse af alle; at ideen om gensidig garanteret udslættelse er blevet erstattet af en utopisk forestilling om, at man med moderne teknologi og smartere våben faktisk kan vinde en atomkrig. Præsident Obama lovede, da han indtrådte i embedet, at han ville prøve at gå ind i en atomvåbenfri verden. Det fik han Nobels Fredspris for. Det, man ser, er, at han for nyligt har forpligtet USA til at bruge [uhørligt] til modernisering af alle atomvåbenarsenaler, inklusive taktiske atomvåben, der mest er installeret i Europa, de såkaldte B-62-12-bomber, som det er meningen skal monteres på 'stealth'-bombefly, og som så ligesom skal 'snige sig' igennem modstanderens luftforsvar, i dette tilfælde naturligvis Rusland. Derved skulle disse våben være mere 'anvendelige', ødelægge målet og på denne måde afvæbne fjenden. Nu har der for nyligt været høringer i det amerikanske Senat, og senator Feinstein kommenterede på det og sagde, at allerede selve ideen om at have nye, moderniserede atomvåben, der angiveligt skulle være 'mere anvendelige', er en aldeles umoralsk idé. Sådan kommer det ikke til at virke.

I en situation, hvor bataljoner netop nu i begyndelsen af juli i [kan ikke høres] bataljoner til den russiske grænse i Baltikum, og hvor de ønsker at forstærke udstyret, flere tunge våben ind i Polen, ind i De baltiske Lande, og at bevæbne de ukrainske styrker, som er sat ind imod det østlige Ukraine. De ønsker at opkoble det rumænske ballistiske missilsystem til Aegis-krigsskibene i Østersøen, i Sortehavet. Og alt dette har nået et punkt med den yderste provokation. Men man bør sige helt klart – og sådan er det også blevet udtrykt af mange militæksperter – at, med hele denne storstilede troppedeployering, ind i Polen, ind i Estland og Litauen; hvad ville resultatet af alt dette blive? Ingenting. For, hvis det endelig skulle være, så ville disse konventionelle styrker blive løbet over ende af den russiske hær på ingen tid. Og der er bred enighed blandt militæksperter om, at det derfor blot udgør såkaldte 'snubletråde', der overvejende skal tjene som påskud for, at en eller anden uheldig hændelse kan skabe forudsætningen for krig.

Hvis det kommer til krig – og det er netop i dag blevet understreget i en kommentar fra den russiske ambassadør i Danmark, og en eller anden spurgte ham og sagde, at Rusland selvfølgelig vil reagere voldsomt på disse manøvrer, og den russiske ambassadør i Danmark sagde, nej, vi vil ikke dramatisere disse manøvrer. Vi vil blot

holde skarpt øje med dem. Og folk bør være bevidst om, at, hvis det kommer til krig, vil det være en generel krig, som ingen kan ønske. Rusland reagerer selvfølgelig på det. De holder deres egne militærøvelser. De indsætter flere tropper på de forskellige baser i det nordlige militærdistrikt. De gennemfører deres egne øvelser imod Aegis-krigsskibenes indtrængen i Sortehavet, og piloter øver sig i at tage disse Aegis-krigsskibe, som er en del af systemet, ud af spillet. Men det viser os alt sammen, hvor ekstremt farligt dette er. Vi sidder i øjeblikket på toppen af en umiddelbart forestående krigsfare, og folk i USA véd det ikke engang.

Dette er desværre ikke det eneste sted med en potentiel krigsfare. Det andet sted relaterer til Kina, for konfrontationen med Kina er af præcis samme natur som den imod Rusland. Ét sted er det Sydkinesiske Hav. Når man lytter til de vestlige medier, hører man, at det er Kinas aggressive krav på nogle af disse øer i det Kinesiske Hav, de fleste af dem er bare klipper. Men i realiteten er der ikke tale om noget i den dur. Kina er selvfølgelig – og hvis man ser på kortet, så ligger alle øerne i det Sydkinesiske Hav i Kinas umiddelbare nærhed, og de har siden det 9. århundrede været betragtet som kinesisk territorium. Kina har udtrykt det gennem den såkaldte 'Nipunkts-linje', der viser, hvordan territorialkravet er. I den seneste tid er USA begyndt at pointere, at Kina befæster nogle af disse øer, bygger landingsbaner, hvilket Kina gør. Men det samme har alle de andre lande gjort, Vietnam, Filipinerne, de har alle gjort det samme. Det er klart designet til at skabe en lignende provokation.

Den filippinske regering, under den gamle regering, gik til den internationale [voldgifts]domstol i Haag og sagde, at disse krav ikke er legitime; og grundlæggende set forventes det, at domstolen i Haag, så snart som september, vil komme ud med en afgørelse, der siger, at Kina ikke er [uhørligt]. Nu må folk forstå, at der findes lovgivning; for eksempel er der FN's Havretskonvention, den såkaldte UNCLOS-lov, og om parterne i det Sydkinesiske Hav, DOC, der er blevet underskrevet af alle [uhørligt] lande i regionen, om, at ingen vil søge ensidigt søgsmål ved voldgift; men at enhver tvist eller territorial kontrovers vil blive forligt på bilateralt niveau gennem forhandlinger og diplomati. Derfor har Kina indtaget den position, at forsøget på at bringe dette for en International Domstol (Voldgiftsdomstol) – der ikke anerkendes af Kina – faktisk er en overtrædelse af international lov.

Der har allerede i de seneste uger, inklusiv i går, mener jeg, været mange krænkelser af 12-mile zonen fra amerikanske krigsskibe, eller overflyvninger med amerikanske kampfly over disse øer; og det står meget klart, at Kina på et vist tidspunkt måske vil hævde sin ret til at sætte et luftforsvarssystem op, et ADIC-system (Air Defense Intelligence Center, -red.). Og i det øjeblik vil vi sandsynligvis få et opgør, der har potentiale til komme ud af kontrol.

OK, lad os nu træde et skridt tilbage. Hvad handler alt dette om? Hvorfor befinder vi os flere steder i verden – ved den russiske grænse i Østeuropa, i det Sydkinesiske

Hav, omkring Syd- og Nordkorea, og med den amerikanske trussel om at implementere eller at stationere THAAD missiler, der rækker meget langt ind på Ruslands og Kinas territorier, og ikke blot er rettet imod Nordkorea. Så er selvfølgelig hele situationen i Sydvestasien, der stadig er en komplet krudttønde; til trods for det faktum, at situationen i Syrien er blevet stabiliseret af præsident Putins intervention. Hvorfor er vi på randen af Tredje Verdenskrig? Hvad er det for noget? Hvad drejer det her sig om?

Tja, det går alt sammen tilbage til det, der skete, da Sovjetunionen gik i opløsning i 1991. Som nylige afgørelse gør det klart, uden skygge af tvivl, blev der givet løfter til Gorbatsjov, til kansler Kohl, til Genscher og til andre om, at, hvis Tyskland fik lov til at genforenes og blive en del af NATO, så ville NATO absolut ikke udvide sig til Ruslands grænser. Nyligt arkivmateriale dokumenterer, hvad der blev sagt af tidligere amerikansk ambassadør Matlock, og andre, nemlig, at disse løfter blev afgivet; at det var en del af, hvordan den kolde krig sluttede. Men samtidigt tog [den amerikanske] udenrigsminister Baker allerede skridt til at gøre præcist det modsatte; nemlig at flytte NATO-tropper nærmere grænsen, og at overtale flere medlemmer af den tidligere Warszawapagt til at tilslutte sig NATO. Og, som Victoria Nuland offentligt har udtalt, så brugte USA's Udenrigsministerium i alt, alene i tilfældet Ukraine, \$5 milliarder til regimeskifte og til en farvet revolution. Alt dette var et forsøg på at inddæmme Rusland, med den hensigt slutteligt at fremkalde et regimeskifte i Rusland; og med den samme tankegang, også i Kina.

Tankegangen bag det er, at, i samme øjeblik, som Sovjetunionen gik i opløsning, ville der have været en enestående chance for at få en fredsorden for det 21. århundrede, fordi fjenden var væk, og kommunismen var gået i opløsning. Hvorfor ikke etablere en fredsorden, der ville have skabt et grundlag for afslutning af al krig, og for at få en fredelig skabelse, hvor man endelig kunne tage sig af de ting, som er i hele menneskeheds fælles interesse. Vi fra LaRouche-bevægelsen og Schiller Institutet, vi foreslog lige præcist dette. Først foreslog vi den Eurasiske Landbro, og så den Nye Silkevej, og vi blev ved med at være fortalere for denne idé om at forene Europa og Asien gennem udviklingskorridorer som basis for en fredsorden, og vi inviterede til stadighed USA til at blive en del af det.

Desværre havde vi på det tidspunkt de neokonservative i USA. De neokonservative havde allerede i '97 udviklet denne ide om et 'Project for a New American Century (PNAC) – [uhørligt] problemet, og som var ideen om, at okay, Sovjetunionen er fjenden, og nu er tiden inde til at få en unipolær verden og satse på regimeskifte mod enhver, som ikke vil underkaste sig denne orden. Til at have ideen om, at USA, sammen med Storbritannien – baseret på den »Særlige Relation« med briterne – skulle have et imperium; og at de ikke ville tillade, at nogen nation, eller gruppe af nationer, nogensinde blev økonomisk, politisk eller militært lige så stærk som USA, eller

overgik USA. Og at regimeskifte, farvede revolutioner eller militære interventioner, som vi har set det i Irak, Syrien, Libyen, Afghanistan, derfor ville være legitime.

Dette er selvfølgelig en illusion, for denne unipolære verden er for længe er ophørt med at eksistere. Asien er på vej frem, og ved at overgå USA. De eksporterer allerede flere højteknologiske varer; de producerer allerede flere højteknologiske videnskabsfolk og ingeniører end USA. Deres økonomiske vækstrate – selv om den gik ned fra 12 % i kystområderne, 10 % generelt, til blot omkring 7 % – er stadig en betydelig vækst. Indiens er endnu større, de har 8 %. Kina og Indien har tilsammen 2,5 milliarder mennesker. En tredjedel af alle mennesker er indisk eller kinesisk.

Siden Kina lancerede sit initiativ med Den Nye Silkevej, er 70 lande gået med i denne form for økonomisk samarbejde; og det forventes ved årets afslutning at nå op på 100 nationer, der arbejder på et win-win-samarbejde med Kina, med Rusland og med Indien. Derfor er ideen om at bevare en unipolær verden gennem militær dominans, ved at trække folk ind i militære alliancer til en konfrontation med Rusland og Kina, simpelt hen et no-win-perspektiv.

Dette stod meget, meget klart ved det nylige Shangri-La Sikkerhedstopmøde i Singapore, hvor USA's forsvarsminister Ashton Carter forsøgte at påtvinge en NATO-lignende struktur for Asien. Det gik ikke rigtigt som varmt brød, fordi Japan nu er i færd med at bevæge sig mere over i Ruslands retning, og vietnameserne inviterede til kinesiske militærmanøvrer. Så det gik ikke så godt, fordi mange lande indser, at de nu har valget mellem enten at gå med i Tredje Verdenskrig på USA's side, eller også fortsætte med at gå med i et samarbejde med BRIKS-landene, med Silkevejen, centreret omkring Asien. Derfor vil ideen om, at det skulle være muligt at bevare en unipolær verden, ganske enkelt ikke lykkes.

Men hvorom alting er: Hvordan kommer vi ud af det her? Hvordan får vi USA til at indse, at dette ikke er i deres bedste interesse? For sluttelig, hvis det skulle komme til en global krig, så vil det føre til ødelæggelse af hele menneskeheden. I betragtning af den aktuelle kombination af regeringer, fra Bush- til Obamaregeringen, så tror jeg ikke, at en appel til den blotte fornuft vil virke.

Jeg vil derfor fokusere på betydningen af den 28 sider [af den Fælles Kongresundersøgelse af begivenhederne den 11. september, 2001, -red.] De fleste af jer er bekendte med spørgsmålet. For de af jer, der kigger med og lytter, lad mig blot ganske kort atter engang rekapitulere. Angrebene den 11. september fandt sted. Dernæst kom der en fælles Kongresundersøgelse [dvs. både Repræsentanternes Hus og Senatet, -red.], der blev ledet af senator Bob Graham. Den offentliggjorde en officiel rapport; og ud af denne rapport blev 28 sider klassificeret som hemmelige. I sin valgkampagne havde præsident Obama lovet familierne til de 3000 ofre for angrebene, at han ville offentliggøre disse sider, for disse mennesker har ret til at vide, hvorfor deres pårørende døde.

I mellemtiden er en hel bevægelse blevet skabt for frigivelsen af disse 28 sider. Nogle medlemmer af Kongressen har læst dem; de fik lov at læse dem, men ikke tale om dem, fordi de stadig var klassificeret. Siden da er meget information i forskellige former kommet frem, som gør det meget, meget klart, at det, som disse 28 sider betyder, er den rolle, Saudi-Arabien spillede i finansieringen af angrebene 11. september. Spørgsmålet om medskyldighed melder sig naturligt; om, hvem, der i USA var medskyldig i mørklægningen. Alt peger på FBI's rolle, blandt andre.

For nylig har Senatet vedtaget den såkaldte JASTA-lov (Justice Against Sponsors of Terrorism Act; Loven om retsforfølgelse af sponsorer af terrorhandlinger), der giver mulighed for, at civile sagsanlæg imod Saudi-Arabien kan anlægges i denne sammenhæng. Hvorfor er dette så vigtigt? Lad os træde et skridt tilbage. Hvad gjorde 11. september? Det ændrede ikke alene USA's forfatning. Det fjernede mange, mange civile friheder. Det muliggjorde en ubegrænset overvågning af ikke alene amerikanske borgere, men af borgere i hele verden, gennem NSA (National Security Agency). Med hensyn til udenrigspolitik gav det ikke alene grønt lys for krigen mod Afghanistan; men det var påskuddet til krigen imod Saddam Hussein. De berømte angivelige »massetødelæggelsesvåben«, der aldrig havde eksisteret. Krigen mod Gaddafi; forsøget på at vælte Assad; den totale ødelæggelse af Mellemøsten og Nordafrika.

Og det må naturligvis siges meget klart: lige nu er Europa totalt destabiliseret frem til et punkt, hvor den Europæiske Union er ved at detonere pga. en flygtningekrise uden fortilfælde. Eller snarere: En flygtningekrise, som, den sidste gang, vi havde noget lignende, fandt sted ved afslutningen af Anden Verdenskrig, hvor millioner af mennesker var på march som følge heraf. Nu har vi millioner af mennesker på march fra Mellemøsten, fra Nordafrika, som forsøger at komme ind i Europa; og Europa er ved at falde fra hinanden som en konsekvens heraf. Og ingen tør tale om de såkaldte »tilgrundliggende årsager« til denne flygtningekrise. Men de tilgrundliggende årsager er krige, der bygger på løgne, løgnene om 11. september.

Hvis dette dokument derfor nu blev offentliggjort – og kravet er nu ikke alene at offentliggøre det, men også de 80.000 dokumenter, som er blevet tilbageholdt af FBI, og som aldrig er blevet overdraget 11. septemberkommissionen – så måtte man revidere hele politikken og [kan ikke høres; 38:51] måtte vende tilbage. Saudi-Arabiens rolle i finansieringen af ISIS og al-Nusra, og Tyrkiets fortsatte forsyning af ISIS; alt dette ville komme frem. Det ville måske fremkalde et enormt oprør; men dette oprør er absolut nødvendigt for at standse det aktuelle [fremstød for] Tredje Verdenskrig.

Senator Mike Gravel vil derfor tale om dette under eftermiddagens session, for han var den modige person, der i sin tid introducerede Pentagon-papirerne i Senatet. Men jeg appellerer til jer, for et af de magtområder, hvor I amerikanere kan intervenere, er offentliggørelsen af disse

28 sider, der på ingen måde blot udgør et isoleret spørgsmål – spørgsmålet om, hvem, der udførte 11. september. Men i betragtning af, at der i de tyske medier allerede har været et primetime Tv-program, ved navn »Monitor«, den 1. juni, hvor det blev sagt, [at, når] de 28 sider kommer ud, må man omskrive hele historien om 11. september og komme ned til en af nøglerne til den strategiske situation, ét minut i midnat, håber jeg.

Lad mig introducere det tredje [spørgsmål, som jeg ønsker at tale om]. Løsningen på alt dette ville være en smal sag. Den foreligger allerede! [kan ikke høres; 40:39] en Ny Silkevej er integreret. Først kaldte vi det, dengang, Den produktive Trekant; i 1991 kaldte vi det Den eurasiske Landbro: Den Nye Silkevej, som var ideen om, at, når Jerntæppet var faldet, [da at integrere] befolkningerne i industricentrene i Europa med dem i Asien, gennem udviklingskorridorer. Dette program med Den Nye Silkevej ville have ændret verden i retning af en fredorden, allerede i 1991; men ulykkeligvis havde vi Bush, sr.; vi havde Margaret Thatcher, vi havde François Mitterand, og de havde alle sammen en helt anden opfattelse. De [ønskede at reducere Rusland] fra at være en supermagt og til at blive et tredje verdensland, der blot producerede råmaterialer, og de gennemførte »chokterapien« under Jeltsin-perioden. De afmonterede på tre år Ruslands potentiale for [kan ikke høres; 41:50] og sagde, at de ikke havde nogen som helst planer om at give Tyskland mulighed for at have nogen som helst form for økonomisk relation med Rusland. Så det skete ikke.

Dernæst havde vi 1990'erne, som var folkemord mod Rusland. Vi havde alle konsekvenserne af Bush-perioden. Vi havde otte år med Clinton, der udgjorde en vis afbrydelse; men så, med Bush, jr. og Obama, gik man tilbage til det gamle projekt med en doktrin for et Amerikansk Århundrede, og med ideen om en unilateral – en ensidig – verden.

Lykkeligvis annoncerede præsident Xi Jinping i 2013, at Den Nye Silkevej skulle være Kinas strategiske mål. I løbet af de næsten tre år, der er gået siden da, har denne idé om at gøre en ende på geopolitik og, i traditionen efter den gamle Silkevej, etablere et win-win-samarbejde mellem alle nationer på planeten, gjort fremskridt i et utroligt tempo. Husk på, at antikkens Silkevej udgjorde et fantastisk samarbejde med hensyn til udveksling af kultur, varer, papir, teknologi, porcelæn, silke, silkeproduktion og mange andre kulturelle manifestationer. Det førte til, at alle de lande, der deltog i det, fik enorm gavn, fra Asien til Europa.

Den Nye Silkevej gør naturligvis præcis det samme. Mængden af projekter, der er blevet indgået aftale om mellem Kina og ASEAN-landene, Kina og de latinamerikanske lande, Kina og Europa, Kina og afrikanske lande, Kina og østeuropæiske lande, og nu, på en meget tydelig måde, den økonomiske integration mellem den Eurasiske Økonomiske Union, der ledes af Rusland, og Den Nye Silkevej, [gør nu store fremskridt. En alliance] er blevet dannet mellem Rusland og Kina, med Indien

som den tredje faktor i situationen. Mange, mange andre lande har tilsluttet sig.

Xi Jinping har [tilbudt] præsident Obama, at USA ikke alene burde [kan ikke høres; 42:55] ved at hjælpe med at [kan ikke høres], som jeg mener, er USA's moralske forpligtelse i betragtning af, at de var hovedårsagen til, at disse lande nu er kastet ud i en sådan forvirring; ved at deltage i opbygningen af Afrika, som jeg mener, er Vestens absolutte, moralske forpligtelse. For, årsagen til, at vi nu har millioner af mennesker, der er flygtninge, og som ikke alene sætter livet på spil og drukner i Middelhavet og dør i Sahara, der har endnu flere ofre end selv Middelhavet; fordi 50 års IMF-politik har nægtet Afrika økonomisk udvikling! Og grunden til, at folk løber den risiko, at de har 50 % 's chance for at dø under overfarten over Middelhavet, er, at de flygter fra krig, fra sult, fra epidemier; og dette er et resultat af vestlig politik, der nægter dette kontinent økonomisk udvikling!

Vi har altså en moralsk forpligtelse til at gå sammen for at udvikle Sydvestasien og Afrika.

Men se, sagen er den, at USA også behøver en Silkevej. Ser man på tallene fra det amerikanske departement for Beskæftigelsesstatistik, for produktiviteten, der er kollapsede i løbet af syv år i træk, så går alle disse indekser ned. Befolkningen i USA er i en forfærdelig forfatning, i det mindste i de fattigere dele, alt imens de rige bliver rigere, og Wall Street har kronede dage, med kokainfester og med at lægge planer for ødelæggelse af resten af verden.

Men, USA behøver et infrastrukturprojekt: vejene er dårlige, og trafikken er latterlig. Folk bruger timer og atter timer hver dag på at pendle, og de risikerer at forsvinde med samt deres bil i et kæmpe hul i vejen! De har intet jernbanesystem: Kina har bygget 20.000 km højhastigheds-jernbanesystemer frem til udgangen af sidste år; de har planer om at have 50.000 km frem til år 2020, som vil forbinde hver eneste, større by i hele Kina via et højhastigheds-jernbanesystem, som er fantastisk – togene er glidende, de er hurtige, og de er stille. Hvor mange km højhastigheds-jernbaner har USA bygget? Ingen!

USA's opførelse af sin egen Silkevej, der opkobler USA til det globale udviklingsperspektiv, er et spørgsmål om USA's eget bedste. Vi må få USA væk fra denne konfrontationskurs og simpelt hen sige, at vi må udskifte denne politik og hele dens investering i modernisering af atomarsenalerne, til en værdi af flere billioner dollar, og verdens største militærbudget, i et forsøg på at bevare et imperium, der under alle omstændigheder er i færd med at kollapse; snarere, skifte, blive Wall Street kvit, gennemføre Glass-Steagall, vende tilbage til Alexander Hamiltons politik, en kreditpolitik; investere i infrastruktur og orientere sig imod et win-win-samarbejde med verdens øvrige nationer: Med Rusland, Kina, europæiske nationer, Indien; opbyg Latinamerika, opbyg Afrika og Sydvestasien.

Dette er i realiteten det valg, der ligger foran USA. Jeg ved godt, at det er meget svært for jer at forestille jer, hvordan dette skulle kunne lade sig gøre, men ved I hvad,

*Schiller Institutet:
»Vil USA tilslutte sig den Nye Silkevej? Et valg mellem global, videnskabelig udvikling, eller atomar Verdenskrig«
Af Helga Zepp-LaRouche*

tænk på Kennedy; tænk på, hvor optimistisk et land, USA plejede at være. Tænk på den idé, at det var meningen, at Amerika skulle opbygges til at være »en håbets bavn og et frihedens tempel«, hvortil folk fra hele verden rejste for at prøve at være frie. USA, der synger nationalhymnen, »de fries land« – er USA »de fries land« i dag? Det er der vist ingen, som er ved deres fornufts fulde fem, der ville sige i dag.

Så vend tilbage til den Amerikanske Republiks værdier sådan, som republikken blev grundlagt af folk som Benjamin Franklin eller George Washington; gå tilbage til politikken i traditionen efter Alexander Hamilton, Franklin D. Roosevelt, John F. Kennedy, og Martin Luther King. Og jeg tror, at, hvis USA kunne mobilisere sig selv til at bringe denne nation tilbage, så ville hele verden med glæde igen være venner med USA. Jeg kan sige, at resten af verden lige nu næsten har opgivet USA, og så ser de på valgprocessen, valget mellem en meget, meget irrationel Donald Trump og ulykkeligvis en meget, meget forudsigelig Hillary Clinton, og, i betragtning af hendes udtalelser om konfrontation med Rusland og Kina, mener jeg, at I virkelig må mobilisere nu. Jeg mener, at disse 28 sider og Glass-Steagall, dette er flanker, der kan køre situationen af det nuværende spor længe før dette valg skal finde sted.

Vi må have en fuldstændig ny verden. Husk på, at mennesket ikke er et dyr, og mennesket er ikke bundet til blot at gøre det, der synes at være uundgåeligt; men mennesket er derimod den eneste art, der er i stand til at udøve fornuft (tænke fornuftigt), i stand til at udøve fri vilje, til at definere og skabe en skøn fremtid, og at implementere det, som sidst sås med Kennedy og Apolloprojektet, og jeg mener absolut, at vi kan gøre det igen! Jeg mener, at I har store muligheder foran jer, og jeg vil opmuntre jer: Vær amerikanere! Vær igen ægte amerikanere, og hele verden ville være meget lykkelig og tage imod jer. [klapsalver]